

Z obsahu:

**Úcta věřících
k Panně Marii**

Jan Pavel II. při
generální audienci
22. října 1997
– strana 2 –

**Společenství
svatých**

V měsíci listopadu
se církev raduje
z nesmírného zástu-
pu světců a světic...
– strana 4 –

**Výročí nejsou jen
vzpomínky...**

V první polovině
října navštívil naši
vlast z pověření
Dona Stefana Gobbi-
ho jeho spolupracov-
ník Dr. Ivan Pojav-
nik z teologické
fakulty v Lublani
– strana 5 –

**Jak s Božím
milosrdenstvím?**

– strana 8 –

**Křesťanští pedago-
gové na Slovensku**

– strana 9 –

**Hlídky vytrvalé
modlitby**

– strana 9 –

Především »lidsky«?

– strana 12 –

Náš cíl a domov není
na tomto světě... (str. 4)

Úcta věřících k Panně Marii

II. vatikánský koncil tvrdí, že úcta k blahoslavené Panně, která byla v církvi vždycky, je sice zcela jedinečná, ale podstatně se liší od úcty klanění, která se vzdává vtělenému Slovu, stejně jako Otci i Duchu svatému, a velmi ji podporuje.

Těmito slovy konstituce *Lumen gentium* stvrzuje charakteristické rysy mariánské úcty. Úcta věřících k Panně Marii, i když je vyšší než kult vzdávaný jiným svatým, je přesto nižší než kult klanění vyhrazený Bohu, od něhož se podstatně liší. Termínem *klanění* se označuje forma kultu, který člověk vzdává Bohu tím, že ho uznává za Stvořitele a Pána vesmíru. Křesťan, osvícen Božím zjevením, se klaní Otci v Duchu a pravdě. S Otcem se klaní Kristu, vtělenému Slovu, a volá s apoštolem Tomášem: *Můj Pán a můj Bůh*. Do téhož úkonu klanění zahrnuje také Ducha svatého, který je s Otcem i Synem zároveň uctíván a oslavován, jak připomíná nicejsko-cařihradské vyznání víry.

Když věřící vzývají Marii jako Matku Boží a kontemplují v ní nejvyšší důstojnost, jaká byla udělena nějakému tvorů, nevzdávají jí však stejný kult jako božským osobám. Mezi mariánskou úctou a kultem vzdávaným Nejsvětější Trojici a vtělenému Slovu je neko- nečná vzdálenost.

Z toho vyplývá, že totéž výrazové bohatství, s jakým se křesťanské společenství obrací k Panně, i když někdy připomíná výrazy kultu vzdávaného Bohu, nabývá zcela jiný význam i hodnotu. Tak se také liší láska, jakou mají věřící k Marii, od lásky, jaká patří Bohu. Zatímco Pán je milován nadevšecko, celým srdcem, celou duší a celou myslí, cit, který spojuje křesťany s Pannou Marií, znovu předkládá na duchovní úrovni lásku dětí k Matce.

Mezi mariánskou úctou a kultem vzdávaným Bohu je však návaznost. Vždyť úcta vzdávaná Marii je zaměřena a vede k adoraci Nejsvětější Trojice. Koncil připomíná, že úcta křesťanů k Panně Marii mimořádně podporuje kult vzdávaný vtělenému Slovu, Otci a Duchu svatému. Dodává pak v kristolockém výhledu, že různé formy oddané úcty k Boží rodičce, které církev schválila v mezích zdravé a pravověrné nauky podle poměrů dobových a místních a podle povahy a ducha věřících, působí to, že když je ctěna Matka, je náležitě poznávána, milována a oslavována i Syn a jeho příkázání jsou zachovávána.

Už od počátků církve byla mariánská úcta určena k tomu, aby podporovala věrné přilnutí ke Kristu. Uctívání Matku Boží znamená zastávat Kristovo božství. Vždyť otcové efezského koncilu prohlášením *Marie za Theotokos – Bohorodičku* chtěli potvrdit víru v Krista, pravého Boha.

Týž závěr vyprávění o prvním Ježíšově zázraku na Mariinu přímluvu v Káně Galilejské ožřejmuje, jak je její činnost zaměřena na oslavu Syna. Evan-

gelista totiž říká: Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu a jeho učedníci v něho uvěřili.

Mariánská úcta také podporuje u toho, kdo ji pěstuje v duchu církve, adoraci Otce i Ducha svatého. Vždyť věřící tím, že uznávají hodnotu Mariina mateřství, objevují v něm zvláštní projev něžnosti Boha Otce.

Tajemství Panenské Matky vyzdvihuje působení Ducha svatého, který způsobil početí Syna a neustále vedl její život.

Tituly Utěšitelky, Přímluvkyně, Pomocnice, které dává Marii zbožnost křesťanského lidu, nezatemňují, nýbrž vyvyšují působení Ducha utěšitele a disponují věřící, aby se těšili z jeho darů. Koncil konečně připomíná, že mariánská úcta je zcela zvláštní, a podtrhuje, jak se liší od klanění vzdávaného Bohu a od úcty k svatým.

Má svou neopakovatelnou zvláštnost, protože se vztahuje k osobě jedinečné svou osobní dokonalostí a svým posláním. Dary, které udělila Boží láska Marii, jako neposkvrněná svatost, božské mateřství, přidružení k vykupitelskému dílu a především k oběti na kříži, jsou totiž zcela mimořádné.

Mariánská úcta vyjadřuje chválu a vděčnost církve za tyto mimořádné dary. K ní, jež se stala Matkou církve a Matkou lidstva, se utíká křesťanský lid prodchnutý synovskou důvěrou, aby žádal o její mateřskou přímluvu a aby dostal dobra nezbytná pro pozemský život se zřetelem na věčnou blaženost.

Podle vatikánského rozhlasu

ODVOLÁVÁM

Velmistr belgické zednářské lože Verhaegen prosazoval zásadu: U smrtelné postele zednáře se nesmí objevit kněz! Aby prosadil aplikaci tohoto zákona, vydal nařízení, že u smrtelné postele každého zednáře musí být stále přítomni tři jiní zednáři.

Aby rozšířil tento zákon i do Francie a Itálie, podnikl velké a úspěšné přednáškové turné od města k městu. Z Itálie se vrátil za třesuté zimy r. 1862. Na saních tažených muly dosáhl v Alpách sedla Mont Cenis. Napolo zmrzlý vstoupil do horské chaty a objednal si rychle horký nápoj. Číšnice mu přinesla sklenici grogu. Verhaegen byl velice nedočkávný. Hltavě převrátil sklenici do sebe. Nato s příšerným výkřikem vyskočil. Nápoj byl téměř vařící a zkřehlý velmistr to nepostřehl. Hrdlo, jícen a žaludek byly opařeny. V největší rychlosti vyrazili do Bruselu. Svolali nejlepší lékaře z města. Ale ti jen pokrčili rameny. Nedalo se už nic dělat.

Druhý den po příjezdu do Bruselu ztratil Verhaegen všechnu naději na uzdravení. Do jeho pokoje vstoupili totiž bez pozvání tři zednáři. Drželi u něho stráž beze slova s kamennou tvář. Verhaegen přepadl hrozný odpor k dosavadnímu přesvědčení a zatoužil vrátit se od náboženství temnoty k náboženství svého dětství: chtěl zpět do církve Ježíše Krista.

Volal po knězi, ale jeho tři strážce zamkli pečlivě dveře. Kněze dovnitř nepustili. Zemřel bez rozhrěšení a bez posily svatých svátostí.

V den jeho pohřbu se našly v pokoji, kde zemřel, stopy jeho smrtelného zápasu. Nehtem vyškral do tapety tato slova:

*„Lituji a odvolávám.
Verhaegen.“*

Moravské poutníky, kteří se zúčastnili generální audiencie, pozdravil Svatý otec těmito slovy:

Srdečně vítám poutníky z Moravy. Moji drazí, minulou neděli jsem prohlásil svatou Terezii od Dítěte Ježíše církevní učitelkou. Její život je nám vzorem lásky k Bohu projevené zejména rozjímavou modlitbou a starostí o šíření evangelia do celého světa. Na její přímluvu necht' vám Bůh zehná. Chvála Kristu.

1. čtení – 1 Král 17,10–16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle – jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolał ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolał za ní: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“ Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánů. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřem.“ Eliáš jí řekl: „Buď bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdni se hrnc s moukou a neubude ve džbánů s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!“ Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov, a jedla ona, on i její syn po drahný čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánů oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. čtení – Žid 9,24–28

Kristus nevešel do svatyně zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velebněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hříchy. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v obět, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

Evangelium – Mk 12,38–44

Ježíš učil zástupy: „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“ Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolał své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: Tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Myšlenka na neděli

CENA DARU

Zamyšlení nad úryvkem Mk 12,38–44

Chudá vdova dala víc než všichni ostatní.

K Ježíši se schází velké množství těch, kteří jej *rádi poslouchají*.⁽¹⁾ I ty patříš mezi ně, proto si pospěš a soustřeď se co nejlépe, abys mohl čerpat užitek z jeho slova.

Již několikrát jsi byl svědkem střetů mezi farizeji, zákoníky a Ježíšem. V těchto sporech nejde o osobní prestiž, ale o zásadní otázku. Ježíš, který je tak milosrdný k zlodějům a nevěstkám, zaujímá nesmiřitelný postoj vůči pokrytectví a pyše, které jsou hlavním důvodem jeho neshod s židovskými předáky. Způsob jejich chování nemá v Božím království místo. Nyní, když má kolem sebe ty, kteří mu dychtivě naslouchají s upřímností a prostotou, pokládá za nezbytné důrazně varovat před farizejským kvasem.

Tito pokrytci se proto všemožně snaží vystupovat před druhými jako spravedliví, aby o tom přesvědčili i sami sebe. Místo k sebepoznání směřují tak k stále větší zaslíbenosti, ze které jen těžko nacházejí východisko. Neusilují totiž o opravdovou duchovní velikost, nýbrž sobecky si osvojují pouze vnější znaky postavení, které jim však nepatří. Na jejich varovném příkladu ti Ježíš chce ukázat, že pýcha a sebeláska se netýkají jen těch, kdo jsou v jejich zajetí, ale nakonec poškozují celé společenství. Samolibá povýšenost je totiž porušením spravedlnosti. Pokrytečtí předáci využívají i duchovní službu spíše k tomu, aby uspokojili svou nenasytanou ješitnost. Nediv se proto, že je vlastní slepota přivádí až k bezcitnosti a bezohlednosti, takže se nestydí *vyjít vdovy* v domnění, že je k tomu opravňuje jejich postavení. Křivdí nejvíce těm nejubožejším, protože zneužívají jejich prostou a bezelstnou důvěru. Ti nejchudší jsou sami vděční za každou maličkost a sebemenší službu, a když dávají, ani je nenapadne, že by někdo byl schopen zneužívat jejich štědrosti. A tak je pokrytci a příživníci bezostyšně vyjídají a ještě si troufají *děkovat Bohu, že nejsou jako ti ostatní* ⁽²⁾. Ty však se varuj se jejich ducha! Nemohou být ospravedlněni, protože jsou přesvědčeni, že ospravedlnění nepotřebují. *Postihne je tedy tím přísnější soud.*

Aby ti ukázal opačný postoj, odvádí tě Ježíš do chrámu. Posad se s ním proti chrámové pokladnici. Pozoruj lidi, kteří přicházejí se svými dary. Vidíš tu majetné jedince,

kteří okázale vkládají svůj domněle velký obnos. Nezapomněli na toho, komu přinášejí svůj dar, když jim tak záleží na tom, aby je viděli lidé? Všimni si však té chudé utrápené ženy. Ta se nijak nesnaží upoutat na sebe pozornost. Čeká spíše, až kolem nikdo nebude. Její dar, který přináší, se úplně ztrácí v její sevřené dlani. Ty dvě drobné mince by sotva upoutaly pozornost lidí. Jak by také mohly, když jsou v lidských očích tak nepatrné. O to více si jich všímá Pán.

Těm bohatým totiž stačilo sáhnout do své pokladnice, aby sem ostentativně přinesli jen **něco málo** ze svého nadbytku. To, co odevzdali, se nijak nedotkne jejich blahobytu. V jejich darech není ani láska k potřebným ani úcta k Bohu. Vzdávají spíše poctu sami sobě a ani nechápou, že tím vlastně ty druhé ponižují. Ta chudá vdova vůbec neví, co je to nadbytek. Chce-li také přijít a přinést svůj dar, musí se při vši své skromnosti ještě více uskomnit. Dává totiž **všechno**. Dává dokonce ještě více. Dává tu do chrámové pokladnice kus sebe samé. Nemyslí na sebe a nemusí tedy myslet ani na lidské ocenění a chválu, a to ji uschopňuje z celé duše myslet jen na Boha. Bůh hodnotí skutečnou velikost daru podle velkodušnosti srdce. A tak, aniž by kalkulovala, ukládá vdova u Boha vlastně celé svoje jmění na nejvyšší, nekonečný úrok.

Bohu nedáváš proto, že by to Bůh potřeboval. Vždyť všechno, co jsi a co máš, je od něho. Myslíš, že Bůh se neumí postarat, aby potřební měli to, co potřebují? Nepotřebuje tvé peníze, ale tvou velkodušnost a solidaritu. Tvůj dar je pravým darem, je-li výrazem tvé úcty k Dárci všeho dobra a současně výrazem důvěry v jeho starostlivou otcovskou péči. Ten, kdo dává velkodušně Bohu, je stejně velkorysý i k bližním. Cestou k překonání sociální propasti mezi majetnými a chudými nejsou **drobty**, které boháči dávají ze svého nadbytku, ale to **všechno**, co učinila chudá vdova, když si poslední sousto odtrhla od úst. Ona se nepoměřuje s těmi, kteří mají více než ona, ale spíš se sklání k těm, kteří mají ještě méně, aby se s nimi rozdělila i o to poslední. Velkodušní, třeba jsou chudí a mají dost důvodů k tomu, aby si chránili tu svou trošku, nepočítají, zda jim přebývá, ale snaží se pomoci všim, co mají, a sami přijímají dary s pokornou obavou, zda tím nepoškodili někoho potřebnějšího.

Hospodine, který zachováš věrnost na věky, zjednáš právo utlačeným a dáváš chléb lačným, podporuješ sirotky a vdovy, otevři také oči slepým a vysvobod ty, které uvěznilo pokrytectví a pýcha⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 12,37; ⁽²⁾ srov. Lk 18,11; ⁽³⁾ srov. resp. žalm 146

Společenství svatých

V měsíci listopadu se církev raduje z nesmírného zástupu světců a světic, kteří věrným následováním Krista podle evangelia se stali Boží slávou a ozdobou Církve. Dosáhli palmy vítězství, protože přinesli sami sebe Bohu v obět' živou, svatou a Bohu milou. Nepřizpůsobovali se tomuto světu, ale změnili své smýšlení a dovedli rozeznávat, co je vůle Boží (srov. Řím 12.1n).

Svatí v nebi jsou jediní, kteří nám mohou podat autentické svědectví o tom, kudy vede cesta do nebe, protože tam skutečně došli. Kdyby byli hledali nikoliv moudrost Kristovu, ale moudrost lidskou, jak ji hlásají falešní proroci poslední doby, bylo by prázdno nikoliv peklo, (jak si někteří mylně namlouvají), ale nebe. A to by znamenalo, že byla marná naše víra. Bylo by chybou se domnívat, že ty přemoudřelé názory, kterými se to dnes kolem nás hemží, naši svatí nemohli zastávat, protože je nepoznali. Poznali je docela dobře, protože to, co se nám prezentuje jako nové myšlení, je jenom nově namíchaná a atraktivně zabalená směs prastarých bludů, které kalí vodu v církvi v různých obměnách od samého počátku. Stačí se rozhlédnout po dějinách církve. Životopisy svatých, to nejsou návody, jak se přizpůsobit tomuto světu, nýbrž právě naopak, jak se nepřizpůsobit tomuto světu, jak jej překonat a obrátit se od světa k Bohu. Kdo se nespokojí s tím, že poslouchá líbivá slova autonomistů, ale podívá se skutečnosti tváří v tvář, zjistí, že za jejich překrucováním pravdy a evangelia nestojí snaha učinit evangelium přístupnějším a stravitelnějším pro lidi tohoto světa, nýbrž spíše snaha přizpůsobit si evangelium tak, abychom se nemuseli vzdávat tohoto světa, abychom si mohli dopřát něco z toho, co nám tělo, svět a ďábel rafinovaně nabízejí.

Nemůžeme však sloužit dvěma páni. Náš cíl a domov není na tomto světě. Naším po-

sláním není dobře se tady za- bydlet. Evangelista Lukáš je nazýván evangelistou Božího milosrdenství. Nuže právě tento evangelista nás nechlácholí řečmi o tom, že hřích, to nic není a peklo je prázdné, ale naopak nás výslovně varuje: *Běda vám, boháčů, už máte své potěšení. Běda vám, nasycení, budete hladověti! Běda vám, kde se nyní smějete, budete naříkat a plakat. Běda vám, když vás budou všichni lidé chválit: stejně se chovali k falešným prorokům... Proč mě oslovujete Pane, když neděláte to, co vám říkám?... Kdo slyšel a podle toho nejedná, podobá se člověku, který si vystavěl dům na zemi bez základů... Zkázá toho domu bude úplná (viz. Lk 6,24–26; 46–49).* Těch varovných »běda« je jen u Lukáše 13 a jedno z nich varuje znalce, kteří odstranili klíč k poznání, sami k němu nedošli, a ještě těm, kteří k němu chtěli dojít, zabránili (Lk 11,25).

Klíč k poznání mají bezpečně naši svatí. Jsou mezi nimi lidé všech stavů, všech povolání, všech stupňů vzdělání a ti všichni dospěli k jednomu společnému závěru: *zapřeli sami sebe, vzali na sebe svůj kříž a následovali Krista.* Naslouchali věrně jeho slovům v slovech těch, které poslal (srov. Lk 10,16). Všechny pokusy o jinou interpretaci jsou jen dalším odstraňováním klíče k poznání.

Vittorio Messori, autor rozhovoru s Janem Pavlem II., známého bestselleru *Překročit práh naděje*, poslal otevřený dopis

listu *Corriere della Sera* jako odpověď na interview s Hansem Küngem: »Deset tezí k budoucnosti církve a papeže«. V dopisu mimo jiné píše:

Jste si tak jist, že lidé, kteří žijí v tomto světě, očekávají od církve právě to, co vy si představujete? Vstoupili jsme do neznámého světa, který z nedostatku lepšího pojmenování označujeme jako »postmoderna«. Dnešní člověk, právě ten člověk, jehož byste chtěl oslovit, je znechucen tím, co mu navrhuje: odmytologizování, desakralizace, světskost, racionalismus, liberalismus, osvícenství, socialita, demokraticismus. On velice touží po posvátném, po symbolu, po mystériu, po tradici, disciplíně, autoritě, po zázraku...

Mytický »člověk dneška« je znechucen debatami, především těmi, které vedou »osvícení teologové«, a utíká pryč, utíká tam, kde je řeč o zjeveních; odmítá dokumenty nesčetných komisí a pracovních skupin, i když jsou pojímány sofisticky; on dychtivě naslouchá, když je řeč o Turínském plátně, o Lurdech, o Fatimě a Medjugorje, o zázračných znameních, o dobrých a zlých andělech, včetně ďábla; opouští farnosti, které byly redukovány na »demokratické« komitety a poradní sbory a organismy, a klepe na dveře u charismatiků, guruů a malých církví, kde nachází to, co hledá: »posvátné a náboženské«, a nikoliv sociologické, psychologické a ideologické; on snad respektuje kněze a řeholnice, kteří jsou k nerozeznání jako my, ale u těch jej nezajímá, co dělají, zato žádostivě hledá muže a ženy, kteří se vyznačují tím, že jsou jiní a patří Bohu. Mám tu na mysli, abychom si rozuměli, takové muže, jako je Pater Pio, jakožto příklad osobnosti, která neoperuje »pastoračními plány« a »kerygmatickým nasazením«,

Dříve se misionáři z Evropy pokoušeli kristianizovat Afriku. Nyní stojí před námi Afričany úkol afrikanizovat křesťanství.

Peter Sarpong,
biskup z Kumasi, Ghana

ale která by na přednáškách profesora Künga vůbec nevěděla, o čem je řeč. Jenže právě takové osobnosti přitáhly ve svém životě více duší než všechny teologické fakulty minulosti a přítomnosti dohromady.

Ti muži a ženy, »kteří jsou jiní a patří Bohu«, hledají poučení nikoliv u osvícených znalců, kteří ztratili klíč k poznání, ale u svatých a světic Božích. Jsou s nimi spojeni nejen skrze slovo či znalosti, ale skrze společenství svatých. Nespoléhají na to, co je lidské, ale na duchovní koloběh milosti, který proudí celým mystickým tělem Kristovým, ať už jeho údy slaví Boha v nebi tím, že se mu klanějí tváří v tvář, nebo tím, že ještě na zemi bojují dobrý boj.

Kde jinde má církev především hledat takové muže a ženy, ne-li v řeholních společnostech. Reforma církve zpravidla vycházela z klášterů. A nebylo to ovoce aktivismu, ale ovoce modlitby, oběti a svatosti. K těmto obětem patří především dodržování toho, co je obsahem zasvěcení: dobrovolná chudoba, přísná čistota a dokonalá poslušnost.

Ze čtyřicetiletého zpusťování se budeme ještě dlouho vzpamatovávat. Likvidátoři náboženství zasáhli řády v neuralgickém bodě: ve zrušení klášterních komunit. Samostatný život na farách, diktovaný také nedostatkem kněží, byl přechodným a nouzovým stavem. Nouzové byly také noviciáty, pokud vůbec byly. Restituce klášterního majetku je důležitá, ale nemá žádný význam,

nedojde-li k důsledné **duchovní restituci**, navrácení ducha, který naplňoval kláštery v době jejich vzniku a opravdového rozkvětu. Současní řádoví představení mají velkou odpovědnost za obnovu původního ducha svých řádů a kongregací. Není už doba **hledat důvod**, jak se vyhnout tomu, co je to méně nepohodlné a už jsme tomu odvykli, ale je čas **hledat způsob**, jak se co nejvěrněji vrátit k duchu zakladatele, neboť to je Bohem chtěný způsob, jak sloužit církvi a splnit své poslání. Pod tímto zorným úhlem by se všichni řeholníci měli denně vážně zamýšlet nad tím, zda jim nemůže platit výtky, že *vyjídají domy vdov a jen naoko se modlí* (Mk 12,40). Zakladatelé řádů byli stateční muži a ženy, kteří nešli cestou nejmenšího odporu, nýbrž spíše byli nástroji pro realizaci nemožného. Postavili svou důvěru na skutečnosti, že *u Boha není nic nemožného* (Lk 1,36).

Bratři a sestry v řeholních společnostech, jsme vám nesmírně vděční za oběť, kterou jste jednou přinesli, když jste se beze zbytku zasvětili Pánu. My tuto vaši oběť, úplnou a bezvýhradnou, ustavičně potřebujeme, a proto se za vás modlíme, abyste vytrvali a každodenně ji obnovovali a usku-tečňovali. Máme ve vás křesťany, jejichž nejen duchovním, ale i tak říkajíc civilním povoláním je usilovat o svatost. Potřebujeme plody této svatosti. Nemyslete na své pohodlí, ale na církev, která na vás spoléhá.

Ujměte se s láskou těch svých bratří a sester, kteří nedostatečně připraveni nebo rozčarovani polovičatostí kolem sebe začínají se ohlížet nazpět. Ale s ratolestmi, které uschly a nejsou schopny života, se raději rozlučte. Platí to o jednotlivcích i o celých komunitách.

-ire-

Výročí nejsou jen vzpomínky...

V první polovině října navštívil naši vlast z pověření Dona Stefana Gobbiho jeho spolupracovník Dr. Ivan Pojavnik z teologické fakulty v Lublani. Vedl osm večeradel s kněžími a laiky v Olomouci, Plzni, Hradci Králové, Brně, Praze, Lomečku u Vodňan (v diecézi českobudějovické), Ostravě a na závěr ještě jednou v Olomouci s kněžími. Vždy připomněl výročí fatimských zjevení i vzniku Mariánského kněžského hnutí, ale nebyly to jen vzpomínky a slavnostní řeči, nýbrž setkání s naší nebeskou Matkou ve vroucí modlitbě, kterou se připravujeme na druhé Letnice, podobně jako se připravovali apoštolové a učedníci s Pannou Marií na seslání Ducha svatého ve večeradle jeruzalémském. O. Pojavnik vždy také povzbudil přítomné, aby uvedená jubilea byla podnětem k vážnému zamyšlení a konkrétnímu plnění výzev Mariiných. Jednu z těchto promluv předkládáme také čtenářům Světla, protože o zveřejnění prosili.

Milé děti Boží, děti Mariiny! V měsíci, ve kterém zvláště uctíváme Neposkvrněnou Pannu Marii, shromáždila nás naše nebeská Matka v tomto večeradle. A my se radujeme, že je mezi námi přítomná, protože slíbila, že bude s námi v každém večeradle.

V tomto roce oslavujeme 80. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Zjevila se třem malým a slabým dětem. Byl to mimořádný zásah Panny Marie. Proč sestoupila z nebe? Aby tyto malé děti obestřela svým světlem, aby jim darovala své Neposkvrněné Srdce jako bezpečné útočiště a uváděla je do něho stále hlouběji: aby se tak staly jejími apoštoly.

V tomto roce také slavíme 25. výročí zrození Mariánského kněžského hnutí. Toto dílo se zrodilo právě ve Fatimě. Proč povolala Panna Maria toto své hnutí k životu právě ve Fatimě? Jak řekla sama, aby realizovala triumf svého Neposkvrněného Srdce ve světě, který právě tam předpověděla. A tak je Mariánské kněžské hnutí pokračováním Fatimy.

Je to čas mimořádného působení Matky Boží a Matky církve. Sestupuje z nebe do každého večeradla. Sestupuje z nebe také do tohoto večeradla, protože chce obestřít své děti svým světlem, chce jim darovat své Neposkvrněné Srdce

a vést je do něj stále hlouběji, aby jim zjevila jeho tajemství - tajemství Boží. Proto se večeradla stávají místem, kde nebeská Matka mimořádným způsobem působí.

13. 10. 1917 tři malé děti ve Fatimě viděly Pannu Marii oděnou sluncem. Papežové Pavel VI. a Jan Pavel II. v tom vidí znamení, že přišly časy apokalypsy. Časy, o kterých mluví poslední kniha Nového zákona.

Světlo, které vyzařuje Žena sluncem oděná, oděná do světla Kristova, do světla Nejsvětější Trojice, osvětluje 20. století a otevírá nám globální pohled na církev a na svět v této době. V tom světle vidíme, že se objevilo ještě jiné znamení. Totiž ohnivě rudý drak se sedmi strašnými hlavami a deseti strašnými rohy. Těch sedm hlav představuje sedm hlavních hříchů, které v tomto století bují jako v žádném jiném. Deset rohů znamená deset nových přikázání, která se rozšířila v tomto století v lidstvu. Deset nových přikázání, která jsou právním opakem deseti přikázání Božích. Těmito deseti rohy rozrušuje rudý drak osoby, rodiny, lidskou společnost, národy a chce rozrušit celé lidstvo.

A tak vidíme, že v tomto století klesá a dokonce mizí pojem hříchu, vědomí hříchu. A co se ještě ve Fatimě netušilo, děje se nyní i v křesťanských

národech, dokonce i v církvi této doby. Pronikly do ní omyly a teorie, jako že peklo je prázdné, Bůh že je jenom láska, a proto prý nemůže žádného člověka uvrhnout do pekla atd., atd. Když však ve Fatimě Maria rozprostřela své ruce a z nich splývaly velké, silné paprsky, ty tři děti uviděly v hloubce pod jejíma nohama moře plamenů. V tomto moři plamenů byly duše zavržených, které měly lidské podoby. A pak se objevily strašné postavy, které není možné popsat, démoni. To vidění pekla bylo tak strašné, že kdyby trvalo ještě několik minut dále, děti by zemřely. Po tomto vidění pekla uviděly zase Pannu Marii, viděly její Neposkvrněné Srdce, které bylo korunováno tmovou korunou.

Proč krvácí Neposkvrněné Srdce Matky? Srdce Mariino krvácí na Kalvárii se srdcem Ježíšovým kvůli hříchům vyvolaného národa i ostatních národů. Krvácí na Kalvárii 20. století spolu se Srdcem Ježíšovým, protože je jeho Matkou a Matkou lidstva. Je Matkou provždy, nejen pro čas. Vidí, kolik jejích dětí Boha zapírá, křičuje svými hříchy jejího Syna a spěchá po široké cestě k zavržení, k peklu. Proto krvácí Srdce Matčino a těm třem fatimským dětem říká: „Viděly jste peklo a duše ubohých hříšníků, kteří

Pokračování na str. 7

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE 19

19. APOŠTOLSKÝ DUCH

Dějiny svědčí o tom, že spolu s bratři Konstantin a Metoděj měli pravého apoštolského ducha, takže je právem nazýváme apoštoly. O Konstantinovi čteme v *Chvalořeči Klimenta Ochridského*: „Jako orel přeletoval na všechny strany, od východu na západ a od severu na jih. U Chazarů a Saracénů, kde šlo o svatou víru, vystupoval ve shromážděních... Ve fuském národě zničil bezbožný klam... Slovanskému pak národu... byl určen za pastýře a učitele.“ Metoděj opouští oblíbené ticho monastýru, kdykoliv ho bratr volá, aby ho doprovázel na apoštolských cestách. A když po bratrově smrti zůstává sám, neúnavně usiluje o prohloubení základů víry našich předků 16 let, dokud ho Pán života a smrti neodvolá.

Ve *Chvalořeči o sv. Cyrilu a Metoději* se uvádí o našich apoštolech: „Opásali pevně svá bedra dobrým činem a vírou, vzešli jako slunce a svými stopami osvěcovali temná místa... nešetřili své duše, nešetřili svého těla, ale byli hotovi vždycky za pravou víru s rozkoší vypít kalich Kristův.“

Je možné si představit většího apoštolského ducha? A čteme-li o nich životopisné zprávy jejich současníků, vidíme, že sv. Kliment Ochridský ve své *Chvalořeči* nenadsazoval. Svatí Cyril a Metoděj nám dodnes názorně ukazují apoštolského ducha v jeho vnějším projevu. Víme však, že vnější činnost člověka pramení v jeho vnitřním životě. A proto se nám nabízejí otázky: **Jaké jsou předpoklady apoštolského ducha?** Dají se vyjádřit jedním slovem: **Láska k bližnímu.** Ovšem nikoli jaká-

koli láska, nýbrž jen taková, která vychází z Boha a vrací se k Bohu. Láska, která miluje všechny lidi v Bohu, pro Boha a podle Boží vůle. Láska, která sleduje především dokonalost, spásu, svatost milovaných. Vzorem je nám Bůh, který posílá svého Syna, aby zachránil lidstvo; pak sám Boží Syn, který z lásky k lidem jde až na smrt. Kdo chce mít apoštolského ducha, musí jít do školy nebeského Otce a jeho božského Syna.

Láska, ze které vychází apoštolský duch, má jisté vlastnosti: je nezištná, obětavá, trpělivá a velkodušná (1 Kor 13,7). Čím víc má kdo těchto vlastností, tím víc má apoštolského ducha. Člověk je totiž nakloněn k sobectví. Některý křesťan často skrývá vlastní pychu, ješitnost a přílišnou tíživost a nechce si je přiznat. Pycha však škodí jeho dílu. Přizná si ji, až už je z toho navenek hrozná spoušť.

Každý křesťan má usilovat o apoštolského ducha, jakým se vyznačovali sv. Cyril a Metoděj. To však znamená pěstovat v sobě nadpřirozenou lásku. Když apoštol Pavel vypočítává vlastnosti pravé lásky (1 Kor 13,5), uvádí, že *láska nehledá svůj prospěch*. To můžeme sledovat i v apoštolském duchu. Proto apoštolský duch odvedl Konstantina z vztouženého ticha a klidu monastického života. Apoštolský duch vyvedl Metoděje z blaženosti olympského monastýru, kde si mohl v klidu hojit zranění, jež utrpěl na Krymu při hledání ostatků sv. Klimenta, a oddávat se pokojnému rozjímání, do misijní práce na Velké Moravě. Tak u obou vítězil apoštolský duch nad osobními a dobře odůvodněnými touhami po klášterním životě.

Dějiny křesťanské svatosti svědčí o tom, že *bez ochoty k obětem není apoštolského ducha*. Cyrilometodějské legendy nám říkají mnoho o ochotě našich apoštolů k obětem. Kolik však bylo v jejich životě obětí, o kterých knihy mlčí! Kolik bylo takových obětí, o kterých věděli jen oni a vševědoucí Bůh!

Jsou však mnozí nemocní a jiní, kdo se z jiných vážných důvodů nemohou věnovat apoštolské práci. Je-li jejich vnitřní život povznesen k Bohu, tedy je plný lásky, a potom nemůže postrádat apoštolského ducha, totiž zaměřenost ke spáse světa. Jedna a tatáž apoštolská láska vede jedny k neohroženému hlásání radostné zvěsti o Boží vládě a druhé, aby svými modlitbami a neokázalými oběťmi podporovali v díle ty první. Čím vyjatější a obětavější je láska toho, kdo nemůže vyvíjet vnější činnost na poli apoštolátu, tím více se zaslouží svým neokázalým působením, svým utrpením, modlitbami a oběťmi o růst Boží vlády mezi lidmi.

Cožpak by mohla být sv. Terezie Ježíškova, která prožila svůj krátký život v ústraní, ochránkyní misii a misionářů, kdyby postrádala apoštolského ducha? U sv. Cyrila a Metoděje se harmonicky spojoval a prolínal vnější činný projev apoštolátu s vnitřním projevem trpným. Sv. Cyrile a Metoději, vyproste nám u Pána otevřené srdce, abychom si v pravé lásce osvojili takového apoštolského ducha.

Pokračování příště

Bílá kronika

Prosím jen o modlitbu

Mladý misionář pracuje v Keni, kde je jako v kotli mezi čtyřiceti různými kmeny. Počet kněží mezi stále přibývajícím počtem 28 milionů Keňanů je nedostačující.

Tento kněz pracuje pro dva znepřátelené kmeny. Na hranici mezi oběma kmeny postavil kapli. Kdo chce ke Kristu, musí i ke svému bratru. Jenom u něho může dojít k mírumilovnému setkání.

Vypráví o tom na jednom fatimském setkání ve večeradle při večerní modlitbě. Ale při modlitbě růžence neprosí o finanční příspěvek, ale o modlitbu. »Jsem zcela bezmocný. Nevím si rady s tolikým nepřátelstvím.« Z jeho zprávy vyplývá, že on a jeho spolupra-

covník žijí velice skromně, ba nuzně. Ale neprosí o pomoc, nýbrž jen o modlitbu.

Místní farář mu slíbí, že příštího 13., o fatimském dni, udělá pro něho sbírku. Ale protože bylo velice horko, přišlo jen málo lidí a sbírka pro mladého misionáře vynesla jen 600 franků.

Ale co to, je tu ještě jedna obálka. Je na ní napsáno: „Prosím o mši svatou za mé čtyři syny, aby opět začali chodit do kostela.“ V obálce bylo 3000 franků. Někdo měl důvěru k tomuto mladému průkopníku. Ale měl důvěru také k dražcenné hodině modliteb, ve které se Ježíš sám obětuje svému Otci, v Africe jako v Evropě.

Vítězslav Pietrek

Pokračování ze str. 5 – Výročí nejsou jen vzpomínky...

jsou zavrženi. Aby se zachránila duše, chce Bůh zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. “A později řekla, že tato úcta k jejímu Srdci je zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci. Tedy Bůh si žádá toto zasvěcení Panně Marii, ne ona! Proto je samozřejmé, že prvním bodem Mariánského kněžského hnutí je **zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci**. Proč? Protože Bůh to tak chce. Tak to zjevila Panna Maria ve Fatimě.

Proč je toto zasvěcení právě teď tak nutné? Zde máme odpověď apoštola Pavla, který praví: „Kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost“ (Řím 5,20). V žádném století se hřích nerozhojnil jako v tomto. Papež Pius XII. řekl: „Hřích se v tomto století stal průmyslem.“ Jan Pavel II. říká, že největším hříchem 20. století je to, že tvrdí, že žádného hříchu není. Ale ještě více se v tomto století rozhojnila milost. A to ukazují právě zcela mimořádné zásahy Panny Marie z nebe. Bůh chce stále víc a více rozhojňovat milost, a protože Panna Maria, jak učí II. vatikánský koncil, je Matkou v řádu milosti, chce Bůh rozhojňovat milosti skrze Marii. Skrze její Neposkvrněné Srdce. Proto chce Bůh toto zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci.

A proto v tomto století také papežové zasvětili lidstvo Ne-

Světské duše snadno hovoří o Božím slitování. A tak si dodávají odvahy pokračovat ve svých pošetilostech. Je to pravda, že Bůh je nekonečně milosrdný, ale je též nekonečně spravedlivý: a existuje soud a on je Soudce.

Josemaría Escrivá

poskvrněnému Srdci Panny Marie. Je to nutné pro záchranu církve a lidstva v této apokalyptické době, protože tímto zasvěcením dostává církev stále víc a více milostí. A proto je více než kdy jindy nutné, abychom v Mariánském kněžském hnutí toto zasvěcení **žili**. Protože boj s hříchem, s tím rudým drakem, je hrozný, potřebujeme více a více milosti, abychom byli v tomto boji vítězí. Proto je ten první bod Mariánského kněžského hnutí nutný pro náš život, pro záchranu našeho národa, pro záchranu církve a lidstva.

Hřích má svou věčnou dimenzi: Hřích je jediné zlo, které vede lidstvo do pekla, do věčného utrpení. Ale hřích má také časnou dimenzi a také časné tresty. A proto řekla nebeská Matka ve Fatimě: Budou-li křesťanské národy dále hřešit, přijde druhá světová válka. A druhá světová válka přišla, protože hřích se stále víc a více množil, především v křesťanských národech. Proto řekla také Panna Maria ve Fatimě, že chce, aby papež zasvětil jejímu Srdci Rusko, jinak že Rusko rozšíří své bludy po celém světě. Toto zasvěcení se neuskutečnilo; uskutečnilo se příliš pozdě. Proto Rusko rozšířilo své bludy v celém světě. Především teoretický a praktický ateismus, o kterém řekla Panna Maria v Praze (2. září 1996), že je největším zlem našeho věku. Vidíme, že ateismus vládne na východě i na západě, vládne prakticky na celém světě. A je velmi dobře organizovaný, a to na světové úrovni. Je namířen k úplnému zničení církve. A proto vstupujeme nyní do třetího fatimského tajemství. Už atentát na papeže byl znamením, že církev se nachází ve smrtelném nebezpečí – papež zosobňuje církev. Za rok po tomto atentátu byl pa-

UNA VOCE v Kolíně nad Rýnem

18. října 1997 pod záštitou kolínského arcibiskupa kardinála Joachima Meisnera byla v románském chrámu sv. Kuniberta sloužena tzv. »tridentská mše«. Celebrantem byl kardinál Alfons Maria Stickler SDB, který za tím účelem přicestoval na pozvání Una voce do Kolína z Říma. V tomto ritu sloužil kardinál Stickler tridentskou mší v New Yorku pro 4 000 věřících. Stalo se tak na pozvání newyorského kardinála Johna O’Connora. U nás celeburoval mši v tridentském ritu kardinál Stickler loni v srpnu v mariánské bazilice cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě.

Předkoncilní ritus patří k nejstarším ritům katolické církve a má v církvi stále své pevné místo. Málokdo ví, že Jan Pavel II. dal již v r. 1984 možnost slavit mši svatou v tomto ritu a v r. 1988 vyzval Jan Pavel II. biskupy, aby velkoryse umožnili věřícím účastnit se bohoslužby v tridentském ritu.

pež ve Fatimě a mluvil tam o starozákonní Juditě, která zachránila izraelský lid ve smrtelném nebezpečí, když došlo k hroznému invazi asyrsko-babylónské armády pod vedením Holoferna. Měl zničit Izrael. Došel k městu Betúlie. Bylo vybudováno na hoře, na vrcholu hory, a bylo nedobytné. A tehdy řekli předáci Ezauovců – „kolaboranti“ – velitelé asyrské armády: „Neválči s nimi v otevřeném boji... at’ se tvoji služebníci zmocní pramene vody, která vytéká z úpatí hory. Odtud totiž čerpají vodu všichni obyvatelé Betúlie. Žízeň je zničitel a oni vydají své město.“ (Judita 6,11–13). Asyřané se utábořili v údolí a obsadili zdroje vody a vodní prameny Izraelců. V Betúlii zakrátko lidé padali žízni na ulicích. A tehdy došlo k mimořádnému zásahu Judity, kterým Bůh zachránil svůj izraelský lid.

I novozákonní církev je město na hoře. Nedobytná, jak dokazují dějiny církve. Ale v posledních desetiletích pozorujeme velkou invazi nové babylónské armády. Tato armáda zmatku chce církev zničit chaosem. Někdy napadá církev přímo. To byly ty velké ideologie. Ale existují také zákeřné útoky. Také církev má své prameny: těmito prameny jsou svátosti, sedm svátostí. Z těch-

to sedmi pramenů čerpá církev božskou milost, božské ctnosti, božskou energii, nadpřirozené ctnosti. Církev – město na hoře – čerpá milost ze svátostí, které svou viditelnou dimenzí jsou na rovině viditelného světa, tak řečeno v údolí. Proti nim se tedy vede útok. Organizovaný, ale zákeřný. Proč nyní papež křtil tolik mladých lidí v Paříži? Proč na svých cestách tak obětavě udílí veřejně tolika lidem svátosti, jak to nedělal před ním žádný papež? Citlivě reaguje na snahu likvidovat prameny božského života v církvi. Podívejme se na svátost smíření: Byl jsem před několika týdny v Německu a viděl jsem, že v mnoha krajinách osobní zpověď zcela vymizela, protože se místo ní zavedly kající pobožnosti nebo generální absoluce. Proto se už mnoho lidí nezpovídá. Ale všichni chodí k svatému přijímání, často v těžkém hříchu. Hřeší denně, už se nezpovídají, zůstávají v otroctví města Babylónu, ospravedlňují hřích, a pak ztrácejí smysl pro hřích, vědomí hříchu. Vy víte lépe než já, jak je napadána svátost manželství. Také se pokouší odvádět od této svátosti. A proto je už mnoho mladých lidí, kteří nechtějí mít křesťanský sňatek a žijí v tzv. divokém manželství.

(Dokončení příště)

Jak s Božím milosrdenstvím?

Náš Spasitel nám přibližuje Boží milosrdenství ve svém překrásném podobenství o marnotratném synu. Toto podobenství však také ukazuje, jak může člověk dojít milosrdenství. Ani nejvyšší milosrdný Bůh nemůže odpustit někomu, kdo odpuštění nechce. Dobrý otec v podobenství stále vycházel a vyhlížel, zda se zbloudilý syn nevrací, ale obejmout a přijmout zpět do svého domu jej mohl teprve tehdy, až sám přišel a padl mu k nohám.

Milosrdenství Boží je proto velké, protože hřích je neuvěřitelně strašný a má ničivé následky. Bůh je milosrdný, protože nechce, aby ty nesmírné dary jeho lásky, pro které nás stvořil, zůstaly zmařeny. Člověk, který je vědomě odmítne, nejen že jich bude navěky zbaven, ale bude také navěky strádat v nesmírném utrpením, přiměřeným opakem nekonečné blaženosti, která zůstala odvržena. Proto nám Bůh nabízí ve své nekonečné dobrotě možnosti a prostředky, abychom se mohli vrátit k němu. Bylo by však velkým omylem domnívat se, že proto ruší anebo přehlíží hřích. Ježíšovo podobenství nám nevypráví o tom, že by otcí zabylo vlastního syna tak líto, že poslal služebníky s penězi, aby vyhledali jeho dítě, zásobili ho penězi a umožnili mu opustit ponižující postavení a vrátit se k radovánkám. Jeho dobrota se projevuje v tom, že vyhlíží a čeká, kdy syn uzná své těžké pochybení, přijde a se slzami v očích se vyzná: *Zhřešil jsem proti tobě a proti nebi a nejsem hoden nazývat se tvým synem* (Lk 15, 18).

Boží milosrdenství nám prakticky ukazoval Ježíš Kristus. Jeho setkání s hříšníky však končilo výzvou: *Jdi a už nehřeš* (srov. Jan 5, 14; 8, 11). Jeho odpuštění směřuje k tomu, aby ztracená a opět nalezená ovce ještě *více milovala* svého Pána (srov. Lk 7, 44n). Prvním a základem smyslem Božího milosrdenství je **zbavit nás otrocktví hříchu** (srov. Řím 6, 18; 22).

Jestliže nám dobrotivý Bůh umožňuje, abychom se vrátili do otcovského domu, a tak ješ-

tě více prohloubili svou lásku k němu, neznamená to, že by nám nyní už vůbec nehrozilo věčné odloučení od něho se všemi tragickými důsledky. Naopak. Čím větší lásku nám Otec prokazuje, a prokázal ji *měrou nejvyšší*, tím větší bude naše neštěstí, jestliže tuto lásku znovu odmítneme. Otec nám štědrě prostírá přebohatý stůl svého milosrdenství, ale ti, kteří *nechtějí přijít*, zůstanou v *temnotě, kde je pláč a skřípání zubů* (srov. Mt 22, 13).

Boží spravedlnost a Boží milosrdenství nejsou dvě protichůdné vlastnosti. Bůh je milosrdný, protože nemůže nebýt spravedlivý, a je spravedlivý, protože může být milosrdný. Jak spravedlnost, tak milosrdenství se uplatňují u jedné a téže instance. Bůh by nemusel být milosrdný, kdyby nemusel odsoudit hřích. Může být milosrdný jedině tehdy, když bylo zadostučiněno spravedlností.

Když nám ukazuje svou milosrdnou tvář, touhu vzít nás do náruče a do svého domu, když je ochoten s námi jednat opět tak, jak s námi jednal, než jsme jej opustili, neříká tím ani v nejmenším, že se nic nestalo a všechno je zase v pořádku. Naopak. Stalo se, stalo se velice mnoho. My jsme se dopustili nejhanebnější zrady a Bůh musel za nás zemřít, aby nás opět mohl přijmout za své syny. Další návrat ke hříchu by mohl mít nenapravitelně tragické důsledky, protože bychom dovolili, aby se k nám *ďábel vrátil se sedmi zlými duchy horšími, než je sám* (srov. Mt 12, 45).

Někteří křesťané však začali překrucovat pojem milosrdenství i pojem hříchu. Představují si si hřích jako nějaké odřené dětské koleno, které maminka pofouká, pohladí po vlasech a všechno je v pořádku. Zdá se jim, jako by se hříchem děla křivda ani ne tak nejsvětějšímu a nejlaskavějšímu Bohu, jako spíše nám. Dokonce se jim zdá, že nás to poškozují, když zde existují nějaká přikázání, o která si můžeme »natlouct koleno«. Boží láska a milosrdenství má tedy podle nich jedinou možnost: odstranit nám z cesty tyto překážky a zbavit nás příkazů a zakazů, které nám působí těžkosti. A když už »se nám něco stane«, není třeba usmířovat Boha, ale hojit a chlácholit naše vnitřní zranění. Převzali toto pojetí z učení psychiatrů, (S. Freud, E. Fromm), kteří se domnívají, že jak Bůh, tak hřích je jen produktem naší neuspokojené touhy. Poučení o podstatě hříchu však nelze hledat u psychiatrů. Duchovní svět se vymyká jejich metodám. Kromě toho by si měli při svých smělych výpovědích o člověku uvědomovat své omezení, které spočívá v tom, že se ve svých ordinacích zabývají jen malým procentem populace, která se vyznačuje porušeným duševním zdravím. Jejich generalizace jsou proto nebezpečně zavádějící.

Je pravda, že hřích nejen že uráží Boha, ale také zraňuje naši duši. Ale zraňuje ji právě proto, že vystoupila proti Bohu, že svévolně a záměrně odmítla bezpečnou, jeho láskou vytyčenou cestu, překročila spolehlivé krajnice a vstoupila do ne-

Protože Bůh stvořil člověka z lásky, nemůže člověk bez lásky žít.

Sv. Kateřina Sienská

bezpečného a zraňujícího prostředí, které ji dříve nebo později těžce poškodí, ať už vypadá sebeláskavěji. I když se na scestí hrnou celé davy, neznamená to, že jejich cesta se stala správnou, nýbrž pouze to, že dochází k »hromadnému neštěstí«. Chce-li být zraněná duše opět zdravá, nestačí obvázat ránu, ale je třeba se také vrátit tam, kde jí nehrozí další úraz, tedy do zdravého Božího prostředí. Jelikož toto prostředí je Božím darem a my jsme tento dar svévolně pošlapali, nezbyvá nám než prosit Dárce o odpuštění, aby nám ztracený dar vrátil.

Nejzávažnější na zkresleném psychologizujícím pohledu na hřích je skutečnost, že se tu člověk vlastně odvrací od Boha a přiklání se jen sám k sobě. Skutečnost, že došlo k urážce Boha a Stvořitele, zcela ustupuje do pozadí, aby udělala místo našemu sebelitování. Pak není ovšem tak důležité se hříchu varovat, jako spíše naučit se přistupovat k němu tak, aby nás »nezraňoval«. Co je »zraňující« a co ne, záleží tedy nikoliv na Bohu jako nejvyšším zákonodárci, ale na nás samých. Protože přívrženci této ideologie si nechtějí přiznat, že prakticky popírají Boha, utvářejí si Boha podle svého obrazu a imputují mu své pojetí milosrdenství a dobroty, kterou si představují jako snahu zbavit nás všeho, co by nás mohlo »zraňovat«, co je pro nás nepříjemné a nepohodlné. Potřebují »dobrotivého Boha«, který by nás přestal »strašit« hříchem a peklem a zahmoval nás jen příjemnostmi a duchovním pohodlím.

Šíří se klamná představa zjednodušeného, modernizovaného křesťanství. „Své hříchy

svěťte Pánu!“ „Přijměte sami sebe, a to stačí,“ tak to někdy slyšíme i od dobromyslných kazatelů: křesťanství bez úsilí, bez námahy, bez sebezapření. Vlivem protestantských pseudocharismatických skupin se vytváří vědomí, že stačí radovat se v Pánu, zpívat, tančit a hrát. Nic proti tomu, ale to samo nemůže stačit jako náhražka závazného způsobu, jak následovat Krista, který nese kříž (srov. Mt 37).

Cesta s křížem, kterou Pán musel ujit, je zcela mimořádným a velmi výmluvným úsekem jeho výkupného utrpení. Zatímco ve všech ostatních fázích se trpě jako beránek podrobil násilí, které na něm katané páchali, tady musel sám vyvinout nesmírné aktivní úsilí, aby hladový a vysílený dovlekl své břemeno i sám sebe na vyvýšené místo exekuce. Přijmout kříž a následovat Ježíše tedy neznamená pouze smířit se s tím, co na mě dolehne, ale především také vykročit i nepohodlnou, namáhavou a vysilující cestou k cíli úplného sebeobětování. Tak jako se nevyklučují milosrdenství a spravedlnost, nevyklučují se ani utrpení a radost. Křesťanská radost nepramení z toho, že jsme zbaveni všeho, co tlačí, tíží a bolí, ale v tom, že s nepohodlným a bolestným břemenem kříže jdeme cestou, kterou vyšlapal Ježíš Kristus a na jejímž konci září slunce vzkříšení. Ta radost spočívá ve vědomí, že naše nepohodlí, bolesti a dobrovolné oběti umožňují, že Pán může říkat i zcela ztraceným zločincům: *Ještě dnes budeš se mnou v ráji* (Lk 23,43). Naše radost spočívá v tom, že můžeme být podobní svému Pánu a Mistru i v tom nejpodstatnějším: že poslušně dáváme sami sebe za oběť, která je Bohem nabídnutou možností plodné lidské spolupráce s nekonečným Božím milosrdenstvím.

-Iš-

Křesťanští pedagogové na Slovensku

Tvrdí se, že výchova člověka je jeho druhým zrozením. Proto slovenští pedagogové se co nejsvědomeji a nezodpovědněji zabývají stále záležitostmi výchovy dorůstající generace. V tomto roce již podruhé uspořádali seminář, který se zabýval současnými trendy v pluralitním školském systému. Tento druhý seminář byl pořádán ve dnech 10. až 12. října 1997 v Prešově na SOU SZDZ Mladost. Semináře se zúčastnilo asi 70 pedagogů z celého Slovenska. Seminář byl zahájen kulturní vložkou souborů CANTÉMUS. Tento soubor nedávno vystupoval i v Londýně. Mimo zajímavé odborné přednášky z pedagogiky zde byly i další zajímavé přednášky, které se zabývaly sociálním postavením učitelů. Ing. Gašper seznámil pedagogy s vývojem učitelových platů v porovnání s platy

v národním hospodářství do roku 1996, poté s dalšími perspektivami v odměňování učitelů, novou legislativou ve školství. Zvláště zajímavě mluvil o Sdruženém sociálním fondu pro učitele. Zajímavá byla též přednáška PhDr. Pavla Červeného „Stresy v pedagogice“. Během semináře účastníci mohli navštívit nově postavený Exerciční dům otců Tovaryšstva Ježíšova s meditační zahradou, který se nachází nedaleko učiliště. V sobotu večer vykonali účastníci pobožnost křížové cesty na prešovské Kalvárii.

Seminář zorganizovala pobočka Zdruzenie kresťanských pedagogických pracovníkov v Prešově ve spolupráci s nadací H. Seidla. Tato pobočka má asi 74 členů. Katolická církev je zastoupena v Prešově asi 60 %, 10 % je řeckokatolíků a asi 10 % je evangelíků.

Prešov je sídlem řeckokatolického biskupství a též je zde evangelický seniorát. Podle slov slovenských učitelů navštěvuje zde náboženství v některých třídách na středních školách až 100 % žáků. Takovou křesťanskou výchovu by jim mnohé naše školy mohly závidět.

Prešovská diecéze se dnes připravuje na blahověnění prvního slovenského mučedníka biskupa Gojdiče. Přejeme slovenským učitelům další úspěchy v evangelizaci. Slovenští učitelé pochopili, že úplná a dokonalá výchova nemůže ustrnout jen na rozvinutí přirozených schopností člověka. Ze zjevení Božího víme, že člověk při stvoření byl povýšen milostí posvěcující do řádu nadpřirozeného a tím určen k nadpřirozenému cíli.

-fo-

Hlídky vytrvalé modlitby

Skupina mladých lidí nám poslala letáček, ze kterého vyjímáme:

Hlásat radostnou zvěst je prvotním posláním Církve, to znamená **každého křesťana**, který přijal Ježíše za svého Pána a Spasitele. Proto i na tobě záleží, kolik lidí kolem tebe pozná Boha. V roce 2000 bude mít Pán Ježíš velké narozeniny. Chceme mu připravit dar. Co si on přeje? Chce celý svět. Chce to, za co jednou zemřel.

Přeje si, aby celý svět v něho uvěřil a následoval jej. Proto se spojme a začněme pracovat, abychom mu mohli dát tento dar.

Prvním krokem evangelizace je opravdová a vytrvalá modlitba. Vždyť i Ježíš před každým důležitým krokem trávil čas na modlitbách. *Časné ráno ještě za tmy vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil* (Mk 1,35).

S požehnáním otce arcibiskupa Jana se proto chceme spojit v **modlitbách za duchovní probuzení našeho národa, který kdysi přijal víru přinesenou sv. Cyrilem a Metodějem**.

Když Izraelité bojovali s Filištýnskými, Mojžíš se ustavičně modlil k Hospodinu. Pokud trvala jeho modlitba, jeho národ vítězil. Chceme proto ustavit **hlídky vytrvalé modlitby**, která si svůj čas rozdělí mezi sebou tak, aby se bez ustání vznášela k Bohu naše modlitba.

Nyní je v první řadě potřebné, aby se ve všech větších místech našli zájemci o koordinaci této modlitební akce. Uvádíme vám kontaktní adresy, na kterých můžete získat podrobnější informace a oznámit svou ochotu ke spolupráci. Prosíme všechny zájemce, aby v této záležitosti nevolali do redakce Světla, ale obraceli se přímo na

některou z těchto kontaktních adres:

Jitka Svozilová, Příkazy 69, PSČ 783 33, tel: 068/596 74 92 nebo 068/541 41 32; Jan Brhel, Podsedky 1248, PSČ 755 01, Vsetín.

Maria – studnice milosti

Maria, velká Matko našeho Pána!

Bůh tě daroval světu z plnosti své milosti. Stala ses Studnicí milosti.

Pohled' na nás, Matko, klečím u této Studnice a natahuji dlaně k proudící vodě milosti, kterou nám Bůh bez ustání sesílá skrze tebe.

Dej nám, Matko, abychom do vody milosti, která k nám z tebe pramení, ponořili nejen své ruce, ale celé tělo i duši.

Dej, ať tuto vodu milosti doneseme i mnoha kněžím, aby jim nescházela pro jejich zrození pro věčnost.

Úmysl misijní:

AŽ INSTITUTY ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA NA VÝZVU SYNODU ZNOVU OBJEVÍ A PROHLoubÍ SPECIFICKÉ DIMENZE SVÉHO CHARISMATU.

V roce 1950 bylo u nás 42 mužských a 56 ženských institutů zasvěceného života. Žili v 247 kláštorech mužských a 670 ženských. Řeholníků bylo 2528 a řeholnic 11896. O jejich likvidaci rozhodlo předsednictvo ÚV KSČ na schůzi 30. ledna 1950 za osobní účasti Gottwalda, Zápotockého, Čepičky, Kopeckého, Ďuriše, Nejedlého, Fierlingra, Bareše, Clementise a Širokého. Státní úřady často zavíraly kláštery, rozháněly řeholníky, zakazovaly brát dorost. Přesto se kláštery zase obnovily a tam, kde staré řády už k tomu neměly síly a jevila se potřeba, vznikaly instituty a řády nové.

Řádů a kongregací je mnoho. Mají velmi různé cíle: ošetřování nemocných, všechny druhy škol, kázání, misie, slavnostní bohoslužby atd. Mýlili bychom se, kdybychom si mysleli, že tyto instituce byly založeny na prvním místě pro tuto práci. Na prvním místě je velká touha žít v duchu Kristově. Úpadek řádů nastává tehdy, když se jejich vnější činnost stává prvním zájmem a osobní dokonalost ustoupí do pozadí. Taková práce už není výrazem původní lásky, která dala společenství vznik. Řeholní společenství se neobnoví samo vnějším přízpů-

sobováním, novou moderní činností, nýbrž obrodou ducha, dokonalou láskou. K modlitbě na tento úmysl nás vybízí Sv. otec v měsíci listopadu.

Prohloubení „specifických dimenzí vlastních charismat“ se musí dít lepším – době a poměrům přízpůsobenějším – chápáním ducha zakladatele a ducha evangelia, protože Ježíš je pravým zakladatelem každého řádu. Přítomný život a činnost řádu mají být dnešním ztělesněným charismat zakladatele. Naše přítomnost, to je dějinná skutečnost, která pokračuje v našem současném bytí a činnosti. Naproti tomu minulost, která nemá žité spojení se současností, je už antikvárním zbožím, jako např. obrovské sochy z Velikonočních ostrovů. Kdysi tyto věci něco znamenaly. Pro nás je to zajímavost, antikvární předmět, ale není to dějinná skutečnost, to, z čeho my dál žijeme. Dějinná skutečnost pro staré i nové formy „zasvěceného života“, to je Kristus, jeho slova a jeho život.

V dějinách se vyskytovaly tendence, které považovaly instituty zasvěceného života za čistě lidská zařízení. Ježíš přitom nezaložil žádný z dnešních řádů. Je však pravda, že ustanovil stav „zasvěceného života“, z něhož pocházejí všechny

dnešní formy tohoto způsobu žití. Neexistuje žádný historický důkaz, který by potvrzoval ideu, že tento stav se vyvinul z čistě lidské iniciativy.

Ježíš vyzval k následování „Pojď za mnou“ i ženy. Svědectvím pro to jsou ženy, které šly za Ježíšem, a bylo jich nemálo. To byla v židovských zvycích velká novota. Bylo nemyslitelné, aby nějaký rabín měl za žákyni ženu. U Ježíše tuto skutečnost může vysvětlit jedině jeho novátorská iniciativa. Skutečnost, že s Dvanácti byly s Ježíšem také ženy, předpokládá vyvolení, ať už výslovně, nebo mlčky.

A co dnes v našem zesvětštělém prostředí? Říká Ježíš i teď, ať mladíkům nebo dívkám: Pojď za mnou – dokonaleji a jinak než ostatní?

„Sedm let chodila s rockovým baskytaristou. Všichni počítali, že se vdá a bude mít děti. Byla to přece úplně normální holka. Ze spořádané, nevěřící rodiny. Jako nemluvně byla pokřtěna, byla to tradice. U maturity si vytáhla otázku: Vznik a vývoj náboženství. Dodnes se trochu stydí za to, co tam povídala. Na přání rodičů se přihlásila na vysokou ekonomickou, měla dost času na cestování s přáteli, malování a jízdu na koni. Vedla tak trochu bohémský život a líbil se jí... Rok před konverzí se s klukem rozešla. Bylo jí čtyřicet. Chvilí koketovala s numerologií, astrologií, orientálními filosofiemi. V té době poznala člověka, který byl hluboce věřící křesťan... Bylo mu sedmdesát...“

Začala získávat informace, zašla do kostela, mluvila o tom se stejně „postiženými“ přáteli. Zažila ten nesdělitelný prožitek obrácení k Bohu. Doma ale způsobila svou změnou pozdvižení. Zaslouchla, jak o ní matka říká do telefonu: „Ona se teď tak přiblíže usmívá, ale jinak je docela hodná.“ Daniela si začala hledat nové zaměstnání s ubytováním. Dostala spojení na

DĚKUJI

starého člověka

DĚKUJI všem, kteří mají pochopení pro moje kulhavé nohy a třesoucí se ruce.

DĚKUJI všem, kteří chápou, že moje ucho už nerozumí všemu, co se mi říká.

DĚKUJI všem, kteří, jak se zdá, vědí, že můj zrak se kalí a moje myšlenky jsou pomalé.

DĚKUJI všem, kteří se umí zasmát a nikdy mi neříkají: „Tu historku jste už dnes jednou vyprávěli!“

DĚKUJI všem, kteří rozumí, že moje dávné vzpomínky velmi ožívají.

DĚKUJI všem, kteří mi dávají pocítit, že mě mají rádi, že si mě váží a že nejsem opuštěný.

DĚKUJI všem, kteří mi ve své dobrotě ulehčují ty dny, které mi ještě zbývají na moji cestě k věčnému domovu.

Z Afriky

Miladu, školskou sestru III. řádu sv. Františka... Pokud někdy něco nesnášela, pak mytí nádobí. Pokud se dřív něčeho bála, pak toho, že bude mít postižené dítě. V sedmaosmdesátém vstoupila tajně do františkánského noviciátu v Brně. Do kuchyně ústavu pro tělesně postiženou mládež! „Pak jsem si přečetla o sv. Františkovi, že i on udělal podobnou zkušenost. Co mi bylo kdysi odporné, to jsem si najednou zamilovala.“ V době psaní této reportáže se připravovala na práci vychovatelky v internátu, který patří školským sestrám. „Chtěla bych stále s vděčností a důvěrou přijímat všechno, co pro mě bude připraveno. „To není jednoduché.“ (Magazín DNES+TV 26. 1. 1995. Tamtéž je i případ mladého muže.)

Daniela řekla: „To není jednoduché.“ Ale jsou tři slova, která to dokáží překonat. Zní: „Pojď za mnou!“ Právo je říci má jen jeden – JEŽÍŠ.

A. Holas SJ

Úmysl všeobecný:

AŽ ROZVRÁCENÉ RODINY A MANŽELÉ, KTERÍ ZTRATILI VZÁJEMNOU DŮVĚRU, NAJDOU VE SVĚTLE KŘESŤANSKÉ VÍRY SPRÁVNOU CESTU K SOBĚ.

Úmysl národní:

AŽ MYŠLENKY A PLODY DÍLA DESETILETÍ DUCHOVNÍ OBNOVY NÁRODA NEZANIKNOU, ALE TRVALE OBOHACUJÍ ŽIVOT CÍRKVE I SPOLEČNOSTI.

Pozn.: Komentáře k všeobecnému a národnímu úmyslu uvedeme v příštím čísle.

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XVII.

Wilhelm Hühnermann

Martin marně čekal, že se společenství v Miláně vzbouří proti zjevnému bludu. Zdálo se, že většina sotva naslouchá, stále ještě si mezi sebou šeptali nebo nezúčastněně svésili hlavu. Celsus, který stál vedle Martina, spal s otevřenými očima, jako během instruktáží. Tak ani jeden člověk neodporoval?

A přece, v postranní lodi baziliky několik lidí kroutilo hlavou a tam vzadu...! Skutečně, jeden legionář vzal helmu pod paži a jeho kroky se rozléhaly, když opouštěl dům Boží. Další ho následovali, obchodník, zlatník a nakonec dva profesori university. Martin slyšel, když šli kolem něho, jak si říkali: „Je to bludař. To co přednáší, odporuje jasným rozhodnutím koncilu.“

Martin strčil do svého společníka.

„Pojď, jdeme!“

„Už je po kázání?“ zívá Celsus.

„Tak ty jsi zase spal!“ bručel Martin. „Vždyť slyšíš, že ještě mluví. Ale tady už nemáme co pohledávat.“

„Tak se přece jen dostanu zavčas do postele,“ spokojeně konstatoval Celsus a znovu zívá. „Ale proč najednou tak spěcháš!“

„Ten kněz je ariánec.“

„Co je to?“

„Nebezpečné bludné učení. Poznal jsem jednoho takového, když jsem šel v Sabarii poprvé na bohoslužbu křesťanů. Tehdy se proti němu pozvedlo celé společenství, ale lidé v Mediolanu se, jak se zdá, málo starají, zda se jim přednáší pravé nebo falešné učení. Většina jich patrně chodí do kostela jen ze zvyku.“

Hluboce zklamaný se Martin vrátil do kasáren a vrhl se na postel. Ještě dlouho setrval

v chmurném hloubání. Nemohl pochopit, že se v tomto velkém městě mohl někdo odvážit veřejně z kazatelny hlásat bludy a přitom nenarazit na odpor celého shromáždění. To, co viděl, byla karikatura křesťanství, výsměch opravdovému náboženství, ďáblovu dílu na svatém místě. Jednání Miláňanů se mu přičilo, bezděčně mu napadl úsek z tajemného Zjevení:

„Znám tvé skutky, vím, že nejsi ani studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Ale protože jsi vlažný a ani horký ani studený, vyvrhnu tě ze svých úst!“ Martinovi se zdálo, jako by tato slova byla určena nejen společenství v Laodiceji, ale i v Miláně, které blahobyt a sytost patrně udělaly stejně laxním, jako v bohatém městě ve Frýgii.

Martin si umínil, že do Portiany už nevkročí, aby si nemusel myslet, že celý Milán propadl arianismu. Vroucí modlitbou prosil svého anděla, aby chránil jeho víru a jeho samého udržel na dobré cestě, i když bude muset postrádat útěchu náboženského poučování.

S křesťanskou obcí v Miláně to přece jen nebylo tak zlé, jak si myslel. Sice se v ní zahnízdilo mnoho zvykového křesťanství, hlavně proto, že v oné době biskupský stolec osiřel. Ale brzy dostalo město výborného pastýře, byl jím zbožný a úctyhodný Maternus, který skoncoval s pohoršením a vyhnal ariánské kněze. Náboženský život v severoitalské metropoli se obnovil, suchý strom znovu začal kvést.

Uplynuly tři roky. Martin postoupil do nejvyšší třídy vojenské školy. I když ho občas otravoval každodenní drill, plnil svědomitě své povinnosti. Byl nejlepším jezdcem, šermí-

řem a lukostřelcem z celé školy, jeho údy se zocelily a jeho železné zdraví odolávalo všem štrapácím. Dokonce ani horečka ze zamořených močálů, která mnoho jeho kamarádů uvrhla na lůžko, se ho nedotkla

Tělo i duši udržoval v přísné kázni, všechno nešlechtné se mu protivilo, a jakkoli byl ve všem dobrý kamarád, nepřidával se k prostopášnostem, jimž se ve volném čase oddávalo mnoho žáků vyšších tříd. Pokud se někdo před ním vychloubal nějakou ničemností, dal mu přes pusku tak rázně, že brzy se v jeho přítomnosti nikdo neodvážil mluvit oplzle.

Jen jeden kadet byl výjimkou, Sempronius, neotesaný chlap, silný jako medvěd, o dobré tři roky starší než Martin. Když se večer velkohubě chvástal hanebným dobrodružstvím, Martin vyskočil a křičel:

„Dej nám pokoj se svými povídkami o ženách! Tady není nikdo zvědavý, ve kterém bahně ses vyválel.“

„Oho, chlapečku, co si to dovoluješ!“ zlostně zvolal divous. „Náš vzorný chlapec mně chce zavírat hubu. Malá žába by chtěla kvákat. Ale přejde tě chuť kázat mi o morálce.“

Jako byk se vrhl na nežádoucího poučovatele a vrazil mu pěstí do tváře. Ale když na něho šel podruhé, Martin se obratně vyhnul a nechal ho letět do prázdna. Sempronius zakopl a se žuchnutím spadl na zem. Sebral se a zaslepený vztekem znovu zaútočil na mladšího. Ten však udělal bleskový hmat a Sempronius zařval bolestí.

„Vykloubil jsi mi paži,“ supěl s obličejem zkřiveným bolestí.

„Zase ti ji spravím, když slíbíš, že příště budeš držet svou nectnou hubu,“ odpověděl Martin. „Polož se tam na stůl! Kamarádi, držte ho pevně! A teď zatni zuby, Sempronie!“

Pevný hmat, silné trhnutí, hlasité zařvání bolestí a paže byla zas v kloubu.

„Doufám, že ses poučil,“ řekl Martin. Sempronius kňučel jak spráskaný pes a potácel se na postel. Ostatní kadeti však, kteří úžasem bez sebe sledovali zápas Davida s Goliášem, nešetřili bouřlivým potleskem.

„Ten hmat bych také chtěl znát! Musíš mi ho přesně ukázat!“ nadšeně křičel tlustý Celsus. „Ten zkrátí i nejsilnějšího býka.“

„Mám ho na tobě znovu vyzkoušet?“ smál se Martin. „Existuje ještě pár dalších, které každého odzbrojí, například silný úder do žaludeční prohlubně.“

„Do žaludeční prohlubně?“ zděšeně zvolal Celsus. „Můj žaludek je můj necitlivější orgán. I tak dost vystojí, a kdybys náhodou měl navíc kousek chleba...!“

„Samozřejmě, tlust'ochu! Přece tě nemohu nechat zaživa vyhladovět.“

Od té doby měl Martin pokoj i od hrubiána Sempronie. Vděčně vzpomínal na Levantince Demetria, který ho naučil tajemství šikovné sebeobrany.

V červenci r. 336 Milán s velkým leskem oslavoval třicet let vlády císaře. Za zvuků hudby pochodovaly oddíly před Konstancem, mladším císařovým synem, kterému při novém dělení říše připadly prefektury Itálie a Afrika. Na trůně pod baldachýnem seděl císařský hoch, zdobil ho zlatem protkávaný purpurový plášť a třpytivý diadém a zářícíma očima pozoroval skvělé divadlo.

Skvostné korouhve se vzdouvaly lehkým letním vánkem, zlaté helmy a pancíře palatinů se třpytily ve slunci. Do vířikotu trubek a temného zvuku bubnů duněl pochodový krok legionářů, hřmělo volání kolonů: „Ave Caesar!“

Po infanterii následovala jízda, s lesknoucími se kopími a kovovými štíty. Závěr tvořila švadrona vojenské školy.

Pokračování na str. 12

**Růst pšenice se neurýchlí,
když ji budeme potahovat za
stébla.**

Abbé Pierre

**Kdo chvátá za velkým
štěstím, utíká před klidem.**

Židovské přísloví

SVATÝ MARTIN

Pokračování ze str. 11

„Kdo jsou tito mladí jezdcí?“ obrátil se třináctiletý císař na magistra vojska, který stál vedle něho.

„To jsou synové našich veteránů, vznešená velebnosti,“ vysvětlil tázaný. „Vzdělávají se pro službu ve vojsku. Nejstarší z nich dnes budou přísahat na prapor.“

„Skvělí chlapi!“ zálibně pokyvoval císař. „Dobře sedí na koních! Úplně perfektně!“ Rukama ozdobenými prsteny vlídně děkoval za provolávání slávy, které se k němu neslo z mladých hrdel.

Legie utvořily čtverec. Kadeti, kteří teď odcházeli ze školy do skutečně služby ve vojsku, předjeli před císařův trůn a přísahali na císařskou korouhev.

S nimi i Martin, teď už devatenáctiletý, sliboval „že bude posvátný majestát věrně následovat ve válce i v míru a bude připraven chránit svým tělem a krví život císaře a bezpečí říše“.

Doba přípravy skončila, Martin byl, jak si to přál jeho otec, odvelen k sabarským jízdám kopiníkům, z nichž některé oddíly byly umístěny v severní Itálii.

Protože absolvoval školu s vyznamenáním, začal službu u jednotky ne jako obyčejný voják, ale jako circuitor, tedy nejvyšší důstojník, a měl tedy právo na vlastního koně a sluhu.

K velké radosti mu otec poslal bílou klisnu Glorii a jako sluhu Levantince Demetria, který se upřímně těšil, až zas uvidí svého mladého pána.

Pokračování příště

Především »lidsky« ?

»Cestou církve je člověk,« řekl Jan Pavel II. Zdá se, že je mnoho těch, kteří špatně chápou smysl této věty. Mnozí z nás, laici, kněží, teologové a sem tam i některý biskup mají tak velké »pochopení« pro lidské slabosti, že se chovají jako matka, která svému dítěti nedovede nikdy říct »ne«, a tak je rozmazluje a činí neschopným pro život.

Četl jsem v jednom renomovaném švýcarském katolickém časopisu pro rodinu článek o bezdětných manželstvích. Autorka plná soucitu pro nenaplněnou touhu po dítěti si pochvaluje, že poslední šancí pro takové rodiny je »umělé oplodnění ve skle«. Matka, s níž autorka dělá interview, si přitom stěžuje, že takové oplodnění je v církvi stále ještě »tabu«.

Je to typický postoj mnoha dnešních katolíků: autorka projevuje tolik pochopení pro nenaplněnou touhu po dítěti, že jí vůbec nepřijde na mysl, že »ve skle« musí zemřít dvě, čtyři, možná i deset oplodněných buněk, o kterých morální teolog Virt správně říká, že jsou to »lidské bytosti v raném stádiu, s nimiž je třeba jednat jakožto s lidskými osobami«, a to všechno jen proto, aby se jedněm manželům narodilo jedno dítě (když všechno dobře půjde!). Vůbec nemyslí na bezpo-

čet lidských embryí, také možných dětí pro tento bezdětný manželský pár, která musela zahynout při pokusech, anebo byla zpracována na jiné produkty. A to už nemluví o tom, že autorka zcela zapomněla, že učení církve tuto formu oplodnění oprávněně zavrhuje.

Máme tolik soucitu s rozvedenými manželi, že bychom jim přáli nový církevní sňatek, a vůbec nás neznepokojuje, že bychom touto liberalizací výrazně přispěli k další nestabilitě manželství. Je skutečností, že manželské páry, které se dostaly do krize, se proto tak málo snaží o překonání svých těžkostí, protože tolik jiných se kolem rozvádí, jelikož je to velmi snadné, a už se najdou dokonce kněží, kteří jsou v tom ohledu »lidštější«.

Kdo by se odvážil mluvit kriticky o tom, že mladí lidé vedou »manželský život« bez manželství a mluví o tom jako

o »divokém manželství«? Máme prostě již tolik »pochopení« a přenecháváme mladým lidem, aby se poučili svou vlastní škodou. Ale to může někdy znamenat velmi bolestivou zkoušku!

Jeden můj starší příbuzný mi řekl: »Chroust je hloupý a zpozoruje okenní tabuli, až do ní vrazí. Ale ty máš rozum a já ti říkám, že na to doplatíš, budeš-li takto pokračovat.«

Mohli bychom ve výčtu příkladů pokračovat. Ukazuje se vždy stejný vzorec: Že »je člověk cestou církve«, rozumí mnozí tak, že je třeba ustupovat jeho slabostem, anebo raději o nich vůbec nemluvit. Tak to ovšem Svatý otec nemyslel a dokazuje to svým vlastním příkladem.

Bůh, který stvořil člověka, ví velmi dobře, co mu prospívá a co mu škodí. Proto nám dal svými příkázáními »návod« pro pozemský život. »Člověk je cestou církve« znamená, že církev musí sloužit člověku. Nikoliv však tak, že akceptuje a legalizuje jeho slabosti, nýbrž tak, že tlumočí člověku Boží »návod«, které zaručují lidskému rodu na zemi opravdové štěstí.

Josef Bauer

❑ Církev polských věznicích

Ve věznici Montelupich v Krakově vysvětlil arcibiskup Makarski novou kapli. Mše svatě se při této příležitosti zúčastnilo 40 vězňů a kněz Jan Sikorski, hlavní vězeňský kaplan, spolu s dalšími dvěma kaplany a ředitelem věznice. Věžňové vítali kardinála pokřikem: »Pojď mezi nás!«

125 vězňů z 56 různých polských věznic se účastnilo celopolské soutěže Náboženská tvořivost »Za zdi«. Vězni poslali do soutěže 700 literárních prací z oblasti prózy i poezie, 39 obrazů, 78 kreseb a grafik, 29 soch, 42 hudebních skla-

deb a 31 rukodělných prací. Ceny vítězům předal arcibiskup Tadeusz Gocłowski.

❑ Prozpravodajství návštěvy Jana Pavla II. na Kubě se již akreditovalo 2000 novinářů. Přípravy na návštěvu probíhají úspěšně. Při této návštěvě bude papež používat soukromé letadlo Fidela Castra. Podrobnosti návštěvy dojednával osobně papežský tiskový mluvčí J. Navarro-Valls.

❑ Francouzští Romové požadují, aby církev uznala svou vinu, že mlčela za 2. světové války k jejich pronásledování.

❑ Sbírky o misijní neděli se konala ve 100 zemích světa a více 1000 mimoevropských

biskupství z nich čerpá prostředky po celý rok. Prostředky jsou použity především pro životní potřeby, výchovu a vzdělání kněží, členů řádů a spolupracovníků, pro podporu výstavby kostelů a farních středisek, pro sociální a zdravotní projekty.

KAI

Nejšťastnější je ten, kdo se o své štěstí dělí s druhými.

Vojtěch Balling

To nejpěknější, co je na světě, je zářící úsměv.

Albert Einstein

□ **Na tiskové konferenci** 22. října řekl člen redakce Současných dějin ZDF v Kolíně nad Rýnem Guido Knopp, že podle slov majora KGB dal k atentátu na Jana Pavla II., k němuž došlo 13. května 1981, zvláštní rozkaz pozdější generální tajemník ÚV KSSS Jurij Andropov.

□ **Prezident Bill Clinton** má v úmyslu jmenovat Davida Satchera hlavním lékařem Spojených států. Satcher je přívržencem obzvláště drastické formy potratu, která spočívá ve vyvolání předčasněho porodu, při kterém se chirurgickými nástroji rozdrtila hlava dítěte.

KAI 23. 10. 1997

□ **Paní Maria Suárezová Hammová**, vedoucí delegace Svatého stolce u 3. komise generálního shromáždění OSN, vystoupila 21. října na téma »Pokrok a žena« a apelovala, aby byla plněna práva rodiny a chráněna práva žen v konkrétním prostředí. Paní Suárezová zdůraznila svobodu ženy mít děti, která nesmí být snižována a mařena sterilizací nebo násilnými potraty. Znamená to, že rodiče mají právo svobodně se rozhodnout, kolik chtějí mít dětí. Každá regulační politika je porušením práv žen a rodičů.

Aby mohla matka uplatnit svou výchovnou roli, musí společnost chránit instituci manželství jako svazek muže a ženy. Rodiče potřebují pomoc, aby mohli předat svým dětem především náboženskou a morální hodnoty. Společnost musí odstranit všechny formy diskriminace ženy, která se rozhodne pracovat trvale na výchově svých dětí. Toto její právo musí společnost garantovat tím, že zajistí, aby muž byl schopen sám uživit svou rodinu. Pokud matka nastoupí do zaměstnání, je třeba vyjít jí vstříc pružnou pracovní dobou a zajištěním možnosti, jak dostát své mnohostranné odpovědnosti.

□ **Ve dnech 30. října – 1. listopadu 1997** se konalo ve Vatikáně sympozium na téma: *Kořeny antisemitismu v křesťanském prostředí*. Svolala je teologicko-historická komise Velkého jubilea 2000. Zúčastnilo se na něm 60 katolických, pravoslavných a protestantských teologů.

VIS

□ **21. října se sešlo plenární zasedání Kongregace pro nauku víry** za předsednictví kardinála Ratzingera. Zabývalo se dokumentem o ověřování pravověrnosti teologů, otázkou ordinace žen, papežským primátem a angažovaností katolíků v pluralistické společnosti.

□ 21. října oznámilo několik agentur, že padly poslední překážky blahorečení otce Pia. Jak kardinálská komise, tak sbor teologů se k tomuto blahorečení vyjádřili pozitivně.

□ Vládav Bukurešti přislíbila, že zajistí plnou náboženskou svobodu 2000 církví, které byly za Ceausesca potlačeny.

□ 21. října byla v běloruském Minsku znovu vysvěcena biskupská katedrála, kterou komunisté změnili na sportovní halu. Po vrácení v r. 1994 musela být od základu rekonstruována. Papež vyslal k posvěcení svého zvláštního legáta kardinála Edmunda Szoku, který předal arcibiskupu Swiatkovi papežovo poselství.

□ Popůvodním zákazem dovolily nakonec havanské orgány kardinálu Ortegovi sloužit v Havaně pod širým nebem mši svatou. Mše byla zaměřena k přípravě na papežskou návštěvu v lednu příštího roku.

Kardinál Ortega prohlásil: »Máme v naší republice svobodu, ale žádná práva.« Ke skutečné náboženské svobodě patří podle kardinála svoboda vyznání, právo na náboženskou

výchovu a právo sloužit bohoslužby. Na Kubě je možno mluvit jen o první z nich.

□ Skupina hinduistů protestovala v New Delhi proti plakátu, který zval na setkání charismatických skupin a na kterém bylo napsáno, že Ježíšovy zázraky se dějí i dnes.

□ Čínská vláda vyhlásila křesťanství a islám za hlavní nepřátele čínského ateismu. Podle zpráv organizací na ochranu lidských práv jsou aktivisté těchto vyznání vystaveni duševnímu i fyzickému násilí.

Státní rada prohlásila 16. října, že v zemi neexistuje žádné pronásledování křesťanů. Současně varovala různé skupiny, které se pod záminkou náboženství snaží svrhnout čínský režim. Soustavně je kritizována činnost misionářů.

□ Vietnamští biskupové na závěr své podzimní konference děkovali Bohu za množství povolání k duchovnímu stavu. Vyjadřují také radost nad uvědomělou angažovaností laiků v každodenním životě a nad jejich svědectvím víry, s jakým pomáhají těm, kteří jsou v nouzi.

□ Arcibiskup Renato Martino, pozorovatel Svatého stolce při OSN, prohlásil, že enormní náklady na zbrojení ve světě jdou na úkor rozpočtů pro zdravotnictví, výchovu a rozvoj. Dokazuje to skutečnost, že jednotlivé národy nejsou schopny najít rovnováhu mezi náklady na zbrojení a na mírový rozvoj.

□ Managujský arcibiskup kardinál Obando Brave prohlásil, že smlouva mezi Nikaragou a Mezinárodním fondem pro výživu nesmí padnout výlučně na bedra těch nejchudších, jak se prozatím ukazuje.

□ Američtí biskupové protestovali proti enormnímu ná-

růstu trestů smrti ve státě Texas. Biskupové požadují zrušení trestu smrti a nahrazení doživotním vězením. Zdůrazňují, že ačkoliv mají soucit s oběťmi násilných činů, vidí i v nesurovějších vrazích Boží obraz.

Radio Vaticana

□ **Zpověření Svatého otce** navštívil ve dnech 21. – 22. října Msgr. P. J. Cordes, předseda papežské rady Cor unum, italská území poškozená zemětřesením. Vyjádřil obětem účast Jana Pavla II. spolu s výzvou k trpělivosti a odvaze. Setkal se s biskupy postižených diecézí. Papežský legát ocenil všestrannou pomoc, jaké se postiženým dostává od nejrůznějších institucí italské katolické církve. Navštívil rovněž Assisi a Foligno.

V areálu sv. Františka byla vybudována ocelová bezpečnostní tunelová konstrukce, která umožní přístup k hrobu sv. Františka a ke klášterní knihovně. Převor P. Nicola Giandomenico řekl, že konstrukce zde zůstane i v budoucnu. V omezeném prostoru v chrámě se nyní může bohoslužeb účastnit asi 200 lidí.

□ **25. října přijal v generální audienci** na svatopetrském náměstí Jan Pavel II. 30 tis. žáků z římských katolických škol. Papež kritizoval, že soukromé školy nedostávají rovnocennou státní podporu jako jiné školy, a jsou tak penalizovány.

L'Osservatore Romano

Ježíš Kristus se s důstojností podrobil Kaifáši i Pilátovi a nehleděl přitom na jejich lidskou omezenost, nýbrž na svého Otce. Z lásky k němu se jim podrobil. Když jsme poslušni jako Ježíš, je náš život milý Bohu a on nám může říct: Ty jsi moje milé dítě, v tobě mám zalíbení.

Matka Tereza

V Santiagu de Chile, městě zasazeném mezi horské masivy jihoamerických And, se konalo ve dnech 21. – 25. října 1997 v pořadí již 19. zasedání FIUC (Federación Internacional de Universidades Católicas). Tato organizace založená Sv. stolcem r. 1950 koordinuje studijní, vědeckou, sociální a politickou činnost všech katolických vysokoškolských institucí, kterých je ve světě kolem 930. Těmito úkoly s výhledem do 3. tisíciletí se zabývalo též toto zasedání v Chile za předsednictví prezidenta FIUC J. Exc. J. T. Dutariho, za účasti vatikánské delegace v čele s J. Exc. José Sardiou a dalších 210 reprezentantů katolického vysokého školství z celého světa. Z bývalých východoevropských zemí se tohoto zasedání aktivně účastnil stálý pracovník FIUC prof. dr. Václav Wolf z Katolické teologické fakulty UK v Praze, který byl v té době na své přednáškové cestě po některých státech Latinské Ameriky.

Ze Santiagu de Chile 22. října 1997

V. Wolf

Katedrála u Černé věže, České Budějovice, dne 15. listopadu 1997 v 18.00 hod. přednáška dr. Mráčka o zjeveních Panny Marie v Medžugorje.

MILES JESU – EXERCICIE NA ROZPOZNÁNÍ DUCHOVNIHO POVOLÁNÍ PRO MLADÉ MUŽE.

Termín: 28. – 30. listopadu 1997.
Téma: Nové formy zasvěceného života. Profesionál se sliby ve světě? Svoboda a sliby, je to možné? Kdo jsou Miles Jesu? Cena: 350 Kč.
Informace a přihlášky na adrese: Miles Jesu, P.O. Box 292, 601 00 Brno 1, tel.: 05/43 21 52 65

ŽENSKÁ KATOLICKÁ KOMUNITA MILES JESU zve všechny mladé ženy na duchovní cvičení na rozpoznání povolání. Začátek je 5. prosince 1997 v 19.00 hod. Konec 7. prosince 1997 ve 13.00 hod. Petrinum, Veveří 15, Brno. Bližší informace na tel. č. 05/74 49 33.

Farnost farnosti v praxi

Bezprostředně po opadnutí velké vody na Moravě vyzvali naši biskupové farnosti ke konkrétní pomoci. V Sedlčanech se konala sbírka nábytku, který byl následně odeslán vagonem do Uherského Hradiště. V naší farnosti jsme napsali dopis, ve kterém jsme nabídli bezplatný pobyt dětí v našem kraji. Ze třiceti nejvíce postižených oblastí Moravy se ohlásily dvě: farnost Nový Bohumín a Staré Město.

Po vyřízení nutných formalit a stanovení termínů jsme začali pro děti připravovat program. Následující dva týdny plně prověřily vztahy ve dvou rovinách. Jednak uvnitř našeho společenství a potom i spolupráci se státními institucemi. Díky široké spolupráci mnoha organizací i jednotlivců se podařilo to, že děti, které byly z rodin jak věřících, tak i nevěřících, odjížděly z našeho kraje nadšené a obohacené o mnoho krásných zážitků.

Jako první se zapojil do pomoci Moravě OÚ Milín, který hradil náklady spojené s pobytem dětí z Nového Bohumína. Obec ve spolupráci s místní ZŠ dala k dispozici tělocvičnu na spaní, v kuchyni se výborně vařilo a hřiště sloužilo ke sportovním kláním (fotbalové utkání mezi Milínem a Bohumínem).

Na této akci se finančně podílel OÚ Bohostice a OÚ Lešetice. Po týdnu jsme přivítali v naší farnosti děti ze Starého Města u Uherského Hradiště. Téměř třicet dětí bydlelo v rodinách, které se o ně vzorně

staraly. Pobyt těchto dětí byl hrazen z darů a příspěvků duchovních i věřících z našeho kraje (Rožmitálu p. Tř., Příbrami, Slivice, Březnice, Bělčic, Kotouně a Nepomuka).

OÚ Smolotely hradil dvě cesty na Moravu a OÚ Dolní Hbity třetí. OÚ Obecnice pozval děti na divadelní hru Švanda dudák a poté jim připravil občerstvení. Během těchto dvou týdnů jsme udělali zajímavou zkušenost, kterou potvrdili mnozí farníci. Pobyt dětí v našem kraji pro nás byl radostí a zároveň jsme se cítili jejich přítomností obohaceni. Některé rodiny se dočasně rozrostly, ale to vůbec nevadilo. Výsledný efekt daleko předčil počáteční vstup a námahu spojenou s pobytem dětí.

Zhodnocení celé akce se dostalo od nejvyšších státních i církevních orgánů. Děti z Nového Bohumína totiž navštívil kardinál Miloslav Vlk a děti ze Starého Města si prohlédly Parlament ČR a setkaly se s některými poslanci.

Během setkání s dětmi jsem si uvědomoval nutnost spolupráce mezi církví a ostatními institucemi. Jenom díky vzájemné ochotě a spolupráci se pobyt dětí v naší farnosti vydařil.

Vyslovuji touto cestou rovněž poděkování všem orgánům státní správy, obecním úřadům, podnikatelům i jednotlivcům, kteří jakýmkoli způsobem přispěli ke zdaru celého náročného projektu.

Otec Jaroslav

Dovolujeme si Vás pozvat na **BIRMINGHAMSKÉ OZVĚNY**, seminář o nejnovějších poznatcích získaných na konferenci o přirozeném plánování rodičovství IEEF, který se koná dne 28. 11. 1997 od 17.00 hod. v jídelně na poliklinice, Žerotínovo nám. 6, Brno.

Uvítáme předběžné přihlášení, přihláška ale není podmínkou účasti.

Přihlásit se můžete písemně na adresu sdružení – Pracovní skupina PPR, Žerotínovo nám. 6, 602 00 Brno, případně telefonicky: 05/423 21 105 kl. 2225, MUDr. Lázníková, Pracovní skupina PPR.

Prosíme instruktory přirozeného plánování rodičovství, aby si přinesli svá osvědčení.

I pro Vás je připraven

KURS PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ A VÝCHOVY K RODIČOVSTVÍ

Kurs probíhá v Brně v jídelně polikliniky Žerotínovo nám. 6, o víkendech, vždy v pátek odpoledne od 17.00 – 19.00 hod. a v sobotu 9.00 – 17.00 hod.

Kurs je rozdělen do dvou částí:

● **Základní část** – 3 setkání – sobota 10. 1. 1998 od 9.00 hod., dále již v obvyklém víkendovém schématu 23. 1. – 24. 1., 27. 2. – 28. 2. 1998, s možností získání základních vědomostí k problematice přirozeného plánování rodičovství s důrazem na symptotermální metodu vypracovanou německou pracovní skupinou PPR. Po absolvování základní části nabízíme ve třetím víkendu možnost složení teoretické zkoušky a získání osvědčení o prokázaných znalostech.

● **Instruktorská část** – 3 víkendy – 20. 3. – 21. 3., 17. 4. – 18. 4., 15. 5. – 16. 5. 1998 pro absolventy základní části kurzu po získání osvědčení o prokázaných znalostech, s rozšířením základních znalostí přirozeného plánování rodičovství, s nabídkou osvědčeného způsobu poradenské a přednáškové činnosti v oblasti přirozeného plánování rodičovství i s nabídkou programu sexuální výchovy mládeže.

Po složení teoretické a praktické zkoušky 25. 9. – 26. 9. 1998 získají absolventi osvědčení instruktora přirozeného plánování rodičovství.

Kurs probíhá ve spolupráci s německou pracovní skupinou přirozeného plánování rodičovství, s využitím materiálů vypracovaných kolektivem psychologů, pedagogů a lékařů – gynekologů. Vedoucí kurzu je MUDr. Ludmila Lázníková, autorka publikace *Nebojte se přirozeného plánování rodičovství*. Kurs je podpořen Českou biskupskou konferencí, program sexuální výchovy je podpořen garanty ministerstva školství ČR.

Přihlášky zasílejte co nejdříve na korespondenčním lístku na adresu: Pracovní skupina PPR, Žerotínovo náměstí 6. Na jejím základě Vám zašleme závaznou přihlášku.

**Neděle 9. 11. –
Posvěcení Lateránské baziliky
1 Kor 3,9c–11.16–17**

Církev jako Boží stavba – nádherný obraz. Na něm pochopíme, že vůbec nevadí různost nás, křesťanů. Důležité ale je, aby byl každý na svém místě, kde s ním Bůh počítá. Já také.

**Pondělí 10. 11.
Mdr 1,1–7**

Moudrost, o které mluví tato kniha, je dar přicházející od Boha. Nelze ji koupit ani zhotovit, je třeba ji s důvěrou přijímat.

**Úterý 11. 11.
Mdr 2,23–3,9**

Naše touha po věčnosti je oprávněná. Bůh nás pro ni tvořil. Jsme v jeho ruce. Když na to člověk spoléhá, projevuje moudrost.

**Středa 12. 11.
Mdr 6,2–12**

Ať se člověk zde na zemi vyžaduje sebevětší mocí, nemůže ji oprávněně mít, leč od Pána. Pokud si ji přivlastňuje pro sebe, dopadne špatně. Respektovat Boha je opět projevem moudrosti.

**Čtvrtek 13. 11. –
Svatá Anežka Česká
Kol 3,12–17**

Navenek může člověk projevovat to, čeho je v nitru plný. Má-li tedy projevovat navenek dobrotu, pokoru, mímost, musí to vyrůstat z vnitřní kvality – z daru Kristova pokoje. A ten se rodí z odpuštění, které přijímám.

**Pátek 14. 11.
Mdr 13,1–9**

Znovu se opakující zkušenost: Povrchní pohled na přírodu a svět může vést snadno k pýše. Čím hlouběji však vidíme do nitra stvoření, čím víc jsme schopni údivu, tím můžeme být Bohu blíží.

**Sobota 15. 11.
Mdr 18,14–16; 19,6–9**

Jistě nás napadne, že tato slova jsou pravou na Krista. On byl, je a zůstává všemocným Božím Slovem navěky.

**Moji přátelé, prostě Boha o radost.
Bud'te veselí jako děti, jako nebeští ptáci.**

F. M. Dostijevskij

Neděle 9. listopadu 32. neděle v mezidobí svátek posvěcení Lateránské baziliky	- 1. et.: Ez 47,1–2.8–9.12 Ž: 46,2–3.5–6.8–9 2. et.: 1 Kor 3,9c–11.16–17 Ev.: Jan 2,13–22	odp.: 5
Pondělí 10. listopadu památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve	- 1. et.: M dr 1,1–7 Ž: 138,1–3.4–6.7–8.9–10 Ev.: Lk 17,1–6	odp.: 24b
Úterý 11. listopadu památka sv. Martina Tourského, biskupa	- 1. et.: M dr 2,23–3.9 Ž: 33,2–3.16–17.18–19 Ev.: Lk 17,7–10	odp.: 2a
Středa 12. listopadu památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka	- 1. et.: M dr 6,2–12 Ž: 81,3–4.6–7 Ev.: Lk 17,11–19	odp.: 8a
Čtvrtek 13. listopadu svátek sv. Anežky České, panny	- 1. et.: Kol 3,12–17 Ž: 103,1–2.3–4.8–9.13–14.17–18a Ev.: Mt 25,31–46	odp.: 1a
Pátek 14. listopadu férie	- 1. et.: M dr 13,1–9 Ž: 18,2–3.4–5 Ev.: Lk 17,26–37	odp.: 2a
Sobota 15. listopadu férie nebo nez. sobotní památka Panny Marie	- 1. et.: M dr 18,14–16; 19,6–9 Ž: 104,2–3.36–37.42–43 Ev.: Lk 18,1–8	odp.: 5a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	9.11.	10.11.	11.11.	12.11.	13.11.	14.11.	15.11.
Antifona	1637	1722	1587	1708	1741	1213	1228
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1638	1723	1723	1708	1314	1213	1228
Antifony	1639	1151	1167	1183	1742	1214	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1639	1724	1587	1710	1743	1217	1232
Antifona k Zach. kantiku	1639	1586	1588	1710	1315	1218	1232
Prosby	1640	1724	1724	1711	1744	1218	1232
Záv. modlitba	1640	1586	1588	1589	1315	1218	1233
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	792	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1641	1159	1175	1190	1745	1221	1236
Záv. modlitba	1640	1586	1588	1589	1315	1222	1236
Nešpory: SO							
Hymnus	1642	1642	1727	1727	1714	1315	807
Antifony	1633	1643	1161	1177	1193	1747	808
Žalmy	1633	1643	1161	1177	1193	1747	808
Kr. čtení a zpěv	1636	1646	1730	1588	1717	1749	810
Ant. ke kant. P. M.	1637	1647	1586	1589	1717	1316	726
Prosby	1637	1647	1731	1731	1718	1750	811
Záv. modlitba	1640	1640	1586	1588	1589	1315	726
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stilia.maticecm@telecom.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Podáván noviny zasloužil povolení Oblastní správy pošt v Ostravě č.j.: 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objeďňavky vřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podáván noviny zasloužil povolení SR, š. p. ZSRF Bratislava, č.j.: 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protišžení redakce: U článku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Novinové výplatné

Placeno předem
706 035

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

Knihu vydalo Združenie Jas, Zvolen, 1997, text je přeložen do českého jazyka. Váz. A5, 168 stran, cena 82 Kč.

(Cit. z úvodu knihy.)

Tato kniha je živým, uceleným a skutečně autentickým rozhovorem s výraznou osobností náboženského života. Možná, že někoho pobouří jednotlivé otázky. Faktem však zůstává, že odpovědi na tuto oblast života, tak extrémně preferovanou a zneužívanou v současnosti, nemůže církev obejít.

MILOVAT BEZ LÁSKY A SEXU?
111 otázek Andreja Štiavnického biskupovi Rudolfo Balážovi

Milovat bez lásky a sexu – není to absurdní? Může člověk milovat druhého bez toho, aby ho akceptoval v celé jeho existenci? Se všemi jeho kladnými i zápornými vlastnostmi, s jeho slabostmi a lidskou přirozeností? A jestli někdo považuje sobectví za lásku, nezvládnutý a neomezený sex za její zpečetění, erotickou přitažlivost ze nejvyšší hodnotu lásky, ten s největší pravděpodobností kráčí po cestě, která vede do zrádné propasti. Již samotný výraz „milovat se“, nese v sobě nebezpečí, že v někom vyvolá sexuální představy. Tyto pseudopředstavy lásky podporuje dnes celková společenská atmosféra s její morálkou, prostředky masmediálního vlivu... Co je tedy skutečná, opravdová láska? Jaký význam má v našem životě ve spojení se sexuální přitažlivostí? Je sex jen pudovou záležitostí člověka? Kdy začít se sexuálním životem? Je církev konzervativní v těchto otázkách? Co má společné s láskou antikoncepce?... Odpovědi na tyto a další otázky naleznete v knize *Milovat bez lásky a sexu?* Je to kniha univerzální, určená pro každého, nejen pro mladé a jejich nepokojná, hledající srdce.

Představujeme

vám

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *